

RÓZSÁS SÁNDORNÉ – LETENYE

Álmok az álmokban

Mint nyári alkonyon, üres kehely, múltó virággal.
A szerelem elhagyott, messze jár, minden titkával.
Miért van vágyódás, álom, ha meghalt az élet?
Miért van élet, ha meghalt, ami éltetett!

Emlékkel, mint éhes pillangó, kóvályogva, járva.
Vad vágyak mik egykor éltek, ma álmok az álmokban.
Simuló kéz, ha újra érezném gyengéd ölelésed!
Lágy hang, ha halhatnám simogató kedvességéd!

Még egyszer úgy, mint egykor, vadon, fiatalon!
Karjaid közt meghalni egy pillanatra, vadon!
Csókjaink fűszere, mint éltető erő, éltetett!
Test, szerelem, csókokért soha nem éhezett!

Huncut mosoly, a csillogó szemekben elrejtve.
Mint pókháló a legyet, rabul ejtettük egymást, álltunk remegve.
Mint zamatos, édes gyümölcs, testhez simulva!
Vigyázva szerelem lángjára és megnyílván!

Még egyszer, csak egyszer, érinthetném tested!
Soha nem kerülném, óvnám, csillogó szemed!
Szerelem, oly szép álom, fiatalság édes gyümölcse!
Keress álom az éjszakában, igaz boldogság szerzője!